

Kirkko

Ote Laurin pilasaarnasta

» Tahdon minä kuulutuksen kuuluttaa. Pitäjän lukkari ja läänin kuppari aikovat ahkerasti avioliittoon, viettävät huomenna häänsä, huomenna jälkeen kaalin. He liittykööt yhteen ja istukoot kiinni kuin Tattarin-Paavalin piki ja terva! - Seuraavat talot nyt käsketään tämän kautta päivätyöhön pappilaan: Yllilä, Allila, Yli-Seppälä, Pimppala ja Alavesi. Toltti lautoja, leiviskä traaksipiikin rautanauloja, mies talosta, kaksi parhaasta paikkaamaan pappilan pienempätä sikaruuha. - Kiialan ha'asta on karannut yksi vanha ruuna, iso, suuri, mustanpruuni, kello kaulassa, umpiraudassa, vähäläntä, lyhytläntä, typpihäntä». »Mutta ei nyt mitään muuta tällä erällä, vaan että lammas on laakea eläin, ei hän puske eikä potki, mutta kas kun härkä pääsee vallallensa, hän puuhaa puuta, kuopii maata ja puhalttaa sen tulen palavata lokaa ja rapaa paimenta vasten naamaa ja napaa. - Ja sitten oli taasen ammen plottis! jokainen menköön omaan koppiins, minä menen kivimuriin». - Sehän oli saarna.

Seitsemän veljestä (8. luku)

Pian sade ja ukkonen siirtyi; ja seuraavana päivänä korjattiin Vehkalan niittu, korjattiin tulisessa poudassa. Mutta itse talon isäntää ei nähty siellä. Missä viipyi hän? - Seunalan tyttären ääni oli kaikunut hänen korvissansa ja ei suonut hänen sielullensa rauhaa. Sentähden oli hän aamulla varhain lähtenyt pappilaan synkeällä mielellä ja katuen tunnustanut provastille syntinsä, kiroilemisensa Jumalaa ja taivasta vastaan. Tästäpä provasti tosin ensin häntä vakaasti nuhteli, mutta lausui myös pian hänelle lohdutuksen sanoja, ja rauhallisella mielellä palasi Juhani kotiansa taas. Mutta tuostapa kohtauksesta, Vehkalan kolkolla niitulla, huomattiin aina jotain muutosta Juhanin luonnossa ja käytöksessä. Ilmausipa hänen päähänsä ympyrjäinen patalakki, hänen takkinsa kaulus kohosi pystyyn, sen liepeet katkaistiin ja jäljelle jätettiin ainoastaan lyhykäiset »körtit», niinkuin on heränneitten miesten vaateparsi yhdessä ja toisessa tienoossa Suomenmaassa. Käyskeli hän puettuna näin ja käyskeli kirkossa useammin kuin ennen. Pelloittavan totisena istui hän aina määrättyllä sijallansa temppelissä totisen Härkämäen isännän rinnalla, tuolloin, tällöin karautellen kurkkuansa niinkuin oli myös kumppaninsa tapa. Ja harvenivat myös tästälähin raju-ilmat sekä Jukolan tuvassa että vainioilla, ja viimein melkein ihan tyyneesti kului veli Juhanin elonpäivä kohden rauhallista iltaa.

Seitsemän veljestä (14. luku)